

отношение на него на действието на производство по несъстоятелност, открито в друга държава членка за друго дружество, установено на територията на последната, единствено констатацията за смесване на илуциите на тези дружества не е достатъчна, за да се докаже, че центърът на основните интереси на дружеството, за което се отнася искането, е разположен също в последната държава. За да се обори презумпцията, че този център се намира в мястото на седалището според устройствения акт, е необходимо цялостната преценка на всички релевантни обстоятелства да позволява да се установи по начин, който може да се провери от трети лица, че действителният център на управление и контрол на дружеството, за което се отнася искането за привличане, е разположен в държавата членка, където е образувано първоначалното производство по несъстоятелност.

(¹) ОВ C 161, 19.6.2010 г.

Решение на Съда (трети състав) от 15 декември 2011 г. (преюдициално запитване от Högsta förvaltningsdomstolen (по-рано Regeringsrätten) — Швеция) — Försäkringskassan/Elisabeth Bergström

(Дело C-257/10) (¹)

(Работници мигранти — Социално осигуряване — Споразумение между Европейската общност и нейните държави членки, от една страна, и Конфедерация Швейцария, от друга страна, относно свободното движение на хора — Регламент (ЕИО) № 1408/71 — Гражданин на държава членка, полагал труд в Швейцария — Завръщане в страната на произход)

(2012/C 39/05)

Език на производството: шведски

Запитваща юрисдикция

Högsta förvaltningsdomstolen (по-рано Regeringsrätten)

Страни в главното производство

Жалбоподател: Försäkringskassan

Ответник: Elisabeth Bergström

Предмет

Преюдициално запитване — Högsta förvaltningsdomstolen (по-рано Regeringsrätten) — Тълкуване на член 3, параграф 1 и член 72 от Регламент (ЕИО) № 1408/71 на Съвета от 14 юни 1971 година за прилагането на схеми за социално осигуряване на заети лица и членове на техните семейства, които се движат в рамките на Общността (ОВ L 149, стр. 2; Специално издание на български език 2007 г., глава 5, том 1, стр. 26), изменен с Регламент (ЕИО) № 3427/89 на Съвета от 30 октомври 1989 година (ОВ L 331, стр. 1), както и на Споразумението между Европейската общност и нейните държави членки, от една страна, и Конфедерация Швейцария, от друга страна, относно свободното движение на хора (ОВ L 114, стр. 6; автентичният текст на български език, ОВ L 72, 18.3.2011 г., стр. 1) — Право на семейни обезщетения (föräldrapenning) — Национално законодателство, съгласно което правото на по-голям размер на семейно обезщетение в сравнение с гарантирания такъв е обусловено от участието в схема за здравно осигуряване през определен период от време — Размер на семейното обезщетение,

определен в зависимост от получените в тази държава членка трудови доходи — Лице, което пребивава в една държава членка (Швеция), но през целия период, използван за определяне на по-големия размер на семейното обезщетение, участва в схема за здравно осигуряване в друга държава (Швейцария)

Диспозитив

1. Член 8, буква в) от Споразумението между Европейската общност и нейните държави членки, от една страна, и Конфедерация Швейцария, от друга страна, относно свободното движение на хора, подписано в Люксембург на 21 юни 1999 г., и член 72 от Регламент (ЕИО) № 1408/71 на Съвета от 14 юни 1971 година за прилагането на схеми за социална сигурност на заети лица, самостоятелно заети лица и членове на техните семейства, които се движат в рамките на Общността, изменен с Регламент (ЕО) № 1386/2001 на Европейския парламент и на Съвета от 5 юни 2001 г., трябва да се тълкуват в смисъл, че когато законодателството на държава членка обвързва предоставянето на семейно обезщетение като разглежданото в главното производство с наличието на осигурителни периоди или периоди на трудова или самостоятелна трудова заетост, при отпускането на това обезщетение компетентната институция на тази държава членка трябва да вземе предвид за целта такива периоди, прослужени изцяло на територията на Конфедерация Швейцария.
2. Член 8, буква а) от посоченото споразумение и член 3, параграф 1, член 23, параграфи 1 и 2 и член 72 от Регламент № 1408/71, както и раздел Н, точка 1 от приложение VI към този регламент, изменен с Регламент № 1386/2001, трябва да се тълкуват в смисъл, че когато разтерът на семейно обезщетение като разглежданото в главното производство следва да се определи по правилата във връзка с обезщетенията за общо заболяване, за лицата, които са прослужили необходимите за това периоди на заетост изцяло на територията на друга договаряща страна, този размер се изчислява въз основа на доходите на лице, което притежава сравними квалификации и опит и полага сравнителен труд на територията на държавата членка, в която се иска това обезщетение.

(¹) ОВ C 195, 17.7.2010 г.

Решение на Съда (четвърти състав) от 15 декември 2011 г. (преюдициално запитване от Hof van Cassatie van België, Белгия) — Jan Voogseerd/Navimer SA

(Дело C-384/10) (¹)

(Рилска конвенция за приложимото право към договорните задължения — Трудов договор — Избор на страните — Повелителни разпоредби на приложимото право при липса на избор — Определяне на това право — Работник или служител, който извършва своята работа в повече от една договаряща държава)

(2012/C 39/06)

Език на производството: нидерландски

Запитваща юрисдикция

Hof van Cassatie van België

Страни в главното производство

Жалбоподател: Jan Voogsgeerd

Ответник: Navimer SA

Предмет

Преюдициално запитване — Hof van Cassatie van België — Тълкуване на член 6, параграф 2, буква б) от Конвенцията за приложимото право към договорните задължения, открита за подписване в Рим на 19 юни 1980 г. (ОВ L 266, стр. 1; публикувана на български език в ОВ L 347, 2007 г., стр. 3) — Приложимо право при липса на избор — Трудов договор — Работник, който не извършва обичайно работата си само в една държава — Главен механик във флота

Диспозитив

1. Член 6, параграф 2 от Конвенцията за приложимото право към договорните задължения, открита за подписване в Рим на 19 юни 1980 г., трябва да се тълкува в смисъл, че сезираният национален съд трябва първо да установи дали при изпълнението на договора работникът или служителят осъществява обичайно своята работа в една и съща държава, която е държавата, в която или от която работникът изпълнява основната част от задълженията си към своя работодател предвид всички обстоятелства, които характеризират тази дейност.

2. В случай че запитващата юрисдикция прецени, че не може да реши отнесената до нея спор въз основа на член 6, параграф 2, буква а) от тази конвенция, член 6, параграф 2, буква б) от Римската конвенция трябва да се тълкува, както следва:

— понятието „мястото на дейност на работодателя, който (...) е наел“ работника или служителя, трябва да се разбира като отнасящо се единствено до мястото на дейност, чрез което работникът или служителят е бил нает, а не до мястото на дейност, с което той е свързан предвид действителната си работа,

— притежаването на правосубектност не е сред изискванията, на които трябва да отговаря мястото на дейност на работодателя по смисъла на тази разпоредба,

— мястото на дейност на друго предприятие, което е различно от формално посоченото за работодател предприятие, но е свързано с него, може да се квалифицира като „място на дейност“ по смисъла на член 6, параграф 2, буква б) от Конвенцията, ако са налице обективни обстоятелства, които сочат, че действителното положение е различно от това, което следва от текста на договора, и то въпреки че ръководните правомощия не са изрично прехвърлени на другото предприятие.

(¹) ОВ C 317, 20.11.2010 г.

Решение на Съда (първи състав) от 15 декември 2011 г. (преюдициално запитване от Bundesfinanzhof — Германия) — Hauptzollamt Hamburg-Hafen/Afasia Knits Deutschland GmbH

(Дело C-409/10) (¹)

(„Обща търговска политика — Преференциален режим за вноса на продукти с произход от страни от Африка, Карибите и Тихоокеанския басейн (АКТБ) — Нарушения, установени при разследване на Европейската служба за борба с измамите (OLAF) в държавата износител от АКТБ — Последващо събиране на вносни лифта“)

(2012/C 39/07)

Език на производството: немски

Запитваща юрисдикция

Bundesfinanzhof

Страни в главното производство

Ищец: Hauptzollamt Hamburg-Hafen

Ответник: Afasia Knits Deutschland GmbH

Предмет

Преюдициално запитване — Bundesfinanzhof — Тълкуване на член 32 от Протокол 1 по отношение на определението на понятието „продукти с произход“ и методи за административно сътрудничество от Споразумението за партньорство между членовете на Групата страни от Африка, Карибите и Тихоокеанския басейн, от една страна, и Европейската общност и нейните държави членки, от друга страна, подписано в Котону на 23 юни 2000 година (ОВ L 317, стр. 3; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 23, стр. 3), както и на член 220, параграф 2, буква б) от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността (ОВ L 302, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 5, стр. 58) — Износ на текстил, произведен в Китай, от Ямайка към Европейския съюз — Последваща проверка на доказателствата за произход, извършена от OLAF, а не от митническите органи на страната износител, както се предвижда в посочения Протокол 1 — Защита на евентуални оправдани правни очаквания на вносителя

Диспозитив

1. Член 32 от Протокол № 1 към приложение V от Споразумението за партньорство между членовете на Групата страни от Африка, Карибите и Тихоокеанския басейн, от една страна, и Европейската общност и нейните държави членки, от друга страна, подписано в Котону на 23 юни 2000 г. и одобрено от името на Общността с Решение 2003/159/ЕО на Съвета от 19 декември 2002 година, следва да се тълкува в смисъл, че резултатите от последваща проверка на достоверността на информацията за произхода на стоките в издадените от държава от АКТБ сертификати EUR.1, която се е състояла главно в разследване на Колисията, и по-специално на OLAF, в тази държава и по покана на същата, обвързват органите на държавата членка, в която стоките са били внесени, доколкото на тези органи е бил представен документ, който недвусмислено удостоверява, че тази държава от АКТБ е потвърдила посочените резултати, като запитващата юрисдикция следва да прецени дали това обстоятелство е налице.